

Colorful

MORI Eto เขียน
วิยะดา คะวะงวี เอล

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Colorful

Colorful

MORI Eto เขียน วิยะดา ควะวุจิ แปล

COLORFUL by MORI Eto, Japan © 1998 MORI Eto

All rights reserved.

Original Japanese edition published by rironsha in 1998.

Republished as paperback version by Bungeishunju Ltd., in 2007.

Thai translation rights in Thailand reserved by Jamsai Publishing Co., Ltd.,

under the license granted by MORI Eto, Japan

arranged with Bungeishunju Ltd.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2310-5

ภาพประกอบ pimchawee / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 199 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

คิดว่าเราได้มีโอกาสกลับมาใช้ชีวิตอีกครั้งเป็นเรื่องดีหรือเปล่านั้น สำหรับบางคนอาจจะรู้สึกว่ามันเป็นปาฏิหาริย์และยินดีที่จะรับโอกาสนี้ไว้ เพราะจะได้กลับมาแก้ตัวหรือแก้ไขเรื่องที่เคยทำผิดพลาดไปในอดีต แต่สำหรับตัวเอกของเราในครั้งนี้ไม่ยอมรับมันไว้เลยล่ะ เพราะเป็นวิญญานล่องลอยไปวันๆ เขาก็รู้สึกว่าได้อยู่แล้ว แต่วิญญานที่ไหนจะมีอำนาจมากกว่าบอสของเหล่าเทวดา ในเมื่อโชคดี (?) ได้รับรางวัลแล้ว แม้จะไม่อยากได้มากแค่ไหนสุดท้ายก็ถูกบังคับให้รับไปอยู่ดี

การที่วิญญานมาใช้ชีวิตในร่างของคนอื่นและต้องมาอยู่กับครอบครัวของร่างนั้น ทางวงการเทวดาเรียกมันว่า 'โฮมสเตย์' ก็เหมือนการที่เราได้ไปใช้ชีวิตและอาศัยอยู่ในที่ที่ไม่คุ้นเคยในช่วงระยะเวลาหนึ่งนั่นเองล่ะ

Colorful ผลงานของโมริ เอโตะที่คุณถืออยู่ในมือขณะนี้ จะนำคุณไปพบกับเรื่องราวอบอุ่นหัวใจและมุมมองชีวิตของ **โคบายาชิ มาโคโตะ** เด็กชายวัยสิบสี่ปี ที่อาจจะทำให้คุณได้เปลี่ยนความคิดในการใช้ชีวิตหรือการตัดสินคนอื่นจากการกระทำเพียงอย่างเดียวไปเลยล่ะค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

บทนำ

หลังจากผมตาย วิญญาณของผมถูกพัดพาอย่างช้าๆ ไปตามทางอันมืดมิดที่โหนสลักแห่ง แล้วก็มีเทวดาที่ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนโผล่มาขวางไว้

"ขอแสดงความยินดีด้วยครับ คุณคือผู้ได้รับรางวัลจากการจับสลาก" เทวดาพูดพร้อมรอยยิ้มซึ่งเห็นได้ชัดว่าเสแสร้ง

เขาอธิบายให้ผมฟังว่า

"คุณคือดวงวิญญาณที่มีความผิด เนื่องจากได้ตายลงด้วยการทำผิดมหันต์ โดยปกติแล้วคุณจะต้องเสียสิทธิ์และหลุดพ้นไปจากสังสารวัฏนี้ กล่าวคือ จะไม่มีวันได้กลับไปเกิดอีก แต่เพราะมีเสียงสะท้อนว่าการทำเช่นนี้มันโหดร้ายเกินไป ด้วยเหตุนี้ นานๆ ที่บอสของเราจะจับสลากเพื่อให้โอกาสวิญญาณผู้โชคริได้กลับไปแก้ตัวอีกครั้ง และคุณคือดวงวิญญาณโชคริที่ได้รับรางวัลนี้!"

จู่ๆ ก็มีคนมาพูดด้วยแบบนี้ทำเอาผมตั้งตัวไม่ถูก นี่ถ้าผมมีตา

มันคงโตเท่าไซ่ห่าน และถ้าผมมีปากก็คงอ้าค้างไปแล้ว ทว่าผมเป็นเพียงวิญญาณไร้รูปร่าง แต่ทำไมถึงมองเห็นร่างกายและได้ยินเสียงของเทวดาก็ไม่รู้

เทวดาองค์นี้เป็นชายสุภาพหน้าตาดี มองเผิน ๆ ไม่แตกต่างจากมนุษย์ทั่วไป ตัวค่อนข้างผอม และมีผ้าสีขาวห่อพันร่างไว้ เขามีปีกอยู่กลางหลัง แต่ไม่เห็นมีวงแหวนเทวดาลอยบนหัว

ผมพูดกับเทวดา "ขอบคุณมากครับ แต่ผมขอสละสิทธิ์"

"ทำไมล่ะครับ"

"ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน"

ในขณะนั้นผมได้สูญเสียความทรงจำของชาติก่อนไปแล้ว แต่เพราะเรียกตัวเองว่า 'ผม' แสดงว่าชาติก่อนคงเคยเป็นผู้ชาย แต่ผมจำไม่ได้เลยสักนิดว่าตัวเองเคยเป็นผู้ชายแบบไหน มีชีวิตยังไง เหลือเพียงแค่ความรู้สึกเลือกร่างที่เหนื่อยหน่ายกับโลกมนุษย์ ไม่อยากกลับไปยังโลกข้างล่างนั้นอีก

"ผมก็ไม่รู้ แต่ผมไม่อยากกลับไป มันเหมือนผมไปเดินเล่นในห้างสรรพสินค้า แล้วอยู่ๆ ก็มีคนมาแสดงความยินดีกันยกใหญ่ บอกว่าผมเป็นลูกค้าคนที่หนึ่งล้าน แล้วบังคับให้ผมเดินทางไปเที่ยวฮาวายทันที ทั้งที่ผมอยากนอนอยู่บ้านมากกว่า"

เทวดารับฟังเหตุผลของผมด้วยท่าทางใจเย็น

"ผมเข้าใจที่คุณพูดดีครับ ฟังแล้วอย่าเอ็ดไป พวกเราก็ตะขิดตะขวงใจกับวิธีการจับสลากนี้เหมือนกันครับ แต่ขอแสดงความเสียใจด้วย เพราะคำสั่งของบอสถือเป็นเด็ดขาด ไม่ว่าคุณผม หรือใคร ก็ขัดคำสั่งบอสไม่ได้ เพราะเขาเป็นบิดาแห่งจักรวาล"

ไต่ยืนแบบนั้นทำเอาผมพูดไม่ออก เพราะอีกฝ่ายยิ่งใหญ่เกินกว่าจะต่อรองด้วย

ดวงตาสีฟ้าเข้มของเทวดาองค์นั้นเปล่งประกายประหลาด เขาพูดเสริมขณะผมเจ็บด้วยความสลด "แต่ว่าโลกที่รอคุณอยู่ ไม่ใช่สวรรค์แบบฮาวายหรอกครับ"

เทวดามีชื่อว่าปุระปุระ มีตำแหน่งเป็นไกด์คอยดูแลผม หน้าที่ของเขาในตอนนี้คือการพาผมไปยังที่ที่จะกลับไปเพื่อแก้ตัวใหม่อีกครั้ง ว่าแต่การกลับไปแก้ตัวใหม่คืออะไร

เมื่อเห็นว่าผมยังจับต้นชนปลายไม่ถูก ปุระปุระก็อธิบายให้ฟังคร่าวๆ ขณะที่เรายู่ตรงเขตแดนระหว่างสวรรค์กับโลกมนุษย์ ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

1. อย่างที่บอกไปเมื่อครู่ที่ผมคือดวงวิญญาณที่ได้ก่อความผิดมหันต์ไว้ในชาติก่อน ซึ่งปกติแล้วจะไม่มีวันได้ไปผิดไปเกิดอีก แต่โชคดีที่ผมถูกรางวัลจับสลากเลยได้โอกาสแก้ตัวอีกครั้ง

2. การแก้ตัวคือการไปรับการฝึกอบรมอีกครั้งในโลกมนุษย์ ซึ่งผมได้ทำความผิดเอาไว้เมื่อชาติก่อน

3. การฝึกอบรมนี้ คือการที่วิญญาณของผมจะต้องไปอาศัยในร่างของมนุษย์คนใดคนหนึ่งในโลกข้างล่างเป็นระยะเวลาหนึ่ง บอสของปุระปุระจะเป็นผู้กำหนดร่างที่ผมจะไปอาศัย รวมทั้งครอบครัวที่จะไปอยู่ด้วย

4. ในวงการเทวดาเรียกการฝึกอบรมนี้ว่า 'โฮมสเตย์'

5. แน่นนอนครับ บ้านซึ่งเราจะไปโฮมสเตย์นั้นมีทั้งที่ดีและไม่ดี

Colorful

เราอาจได้พบกับครอบครัวแสนดีหรือเจอครอบครัวสุดโหด แล้วก็คงมีทั้งบ้านที่โคกเครั้าและบ้านที่สนุกสนาน หรืออาจจะเจอครอบครัวที่ชอบลงไม้ลงมือก็ได้ ผมจะได้ไปอยู่ในที่แบบไหนก็ขึ้นกับความหนักหนาของความผิดที่ผมก่อเอาไว้เมื่อชาติก่อน ผมจึงไม่ควรบ่นอะไร (ไฉ่...)

6. หากเกิดเรื่องเดือดร้อนระหว่างการโฮมสเตย์ ปูระปุระจะเป็นผู้ช่วยเหลือผม แต่จะช่วยให้ได้มากแค่ไหน ขึ้นอยู่กับอารมณ์ของเขาในตอนนั้น

7. ถ้าการฝึกอบรมดำเนินไปโดยราบรื่น ผมจะได้ความทรงจำของชาติก่อนกลับคืนมา การโฮมสเตย์จะจบลงทันทีที่ผมระลึกถึงความใหญ่หลวงของความผิดที่ก่อไว้ในชาติก่อนได้ วิญญาณจะหลุดออกจากร่างที่อาศัยอยู่ ลอยขึ้นไปยังสวรรค์ และจะได้กลับสู่วงจรแห่งการเวียนว่ายตายเกิดอีกครั้ง แล้วทุกอย่างก็จะจบลงอย่างมีความสุข (จริงหรือ)

"เออละ มาโคโตะ" พออธิบายจบปุระปุระก็เริ่มขยับปีก "เราลงไปที่โลกมนุษย์กันเถอะ"

"มาโคโตะ?"

"จากนี้ไปคุณคือโคบายาชิ มาโคโตะ เป็นเด็กผู้ชายที่เพ็งกินยาฆ่าตัวตายไปเมื่อสามวันก่อน จนปานนี้ยังไม่ได้สติ อาการอยู่ในขั้นโคม่า ผมบอกความลับให้ก็ได้ว่าเขากำลังจะตาย ตอนที่เขาตายวิญญาณจะหลุดออกจากร่าง แล้วคุณก็ถือโอกาสเข้าร่างเขาทันที"

"หมายความว่า" ผมเอ่ยปาก "ผมต้องแย่งร่างของเขาขึ้นหรือ"

"ไม่ใช่ใช้อย่างนั้น" ปูระปุระตอบ "ขอให้คิดว่าเป็นการรับช่วง

ร่างกายสักกระยะก็แล้วกันครับ คิดไปในทางที่ดีสิ"

"มาโคโตะเป็นคนแบบไหน"

"พอได้เป็นเขาแล้วก็จะรู้เองครับ"

ผมอยากได้ข้อมูลเบื้องต้นเพิ่มอีกสักหน่อย แต่ปุระปุระ
แผ่ปีกกว้างกางออกเต็มที่แล้วดึงแขนผมด้วยท่าทางเปื้อน่ายกับ
การเล่าเรื่องราวเสียเต็มประดา ก่อนจะพาผมบินโดยไม่ฟังเสียงอะไร
อีก

ทันใดนั้น ผมรู้สึกถึงแรงสะท้อนรุนแรงราวกับพื้นถล่ม คล้าย
ร่างกำลังร่วงลงด้วยความเร็วเหนือแสง ความเร็วขนาดนี้ปีกของ
ปุระปุระคงไม่ค่อยมีประโยชน์เท่าไร เขาเป็นเทวดาหรือเป็นอสูร
กันแน่ ผมรู้สึกกังวลขึ้นมาทันที จากนั้นก็หมดสติโดยไม่ทันรู้ตัว
แล้วถูกดูดเข้าไปในวังวนหลากสีที่หมุนไม่หยุด

- 1 -

เมื่อรู้สึกตัวอีกครั้งผมก็กลายเป็นโคบายาชิ มาโคโตะไปแล้ว
ผมมีร่างกายจริงๆ ด้วย รู้สึกถึงร่างกายที่สัมผัสได้ เมื่อครูดวงวิญญาณของผมอยู่ในสภาพเปล่าเปลือย แต่ตอนนี้กลับมีเนื้อหนังมังสาอย่างกับสวมเสื้อโค้ตหนักๆ ดูเหมือนร่างนี้กำลังนอนอยู่บนที่นอน ไม่น่าจะเป็นเตียง ได้กลิ่นยาแบบนี้ สงสัยว่าจะเป็นเตียงในโรงพยาบาล จริงสิ มาโคโตะฆ่าตัวตาย อาการโคม่า เอ๊ะผมได้ยินเสียงเหมือนคนกำลังร้องไห้สะอึกสะอื้น

ใครนะ

ผมผลอลืมตาขึ้นโดยที่ยังไม่ทันได้เตรียมตัวเตรียมใจใดๆ
สายตาของผมประสานเข้ากับคุณป้าคนหนึ่งที่ใบหน้าชุ่มไปด้วย
น้ำตา

"มาโคโตะ!" คุณป้าพิมพ์ "มาโคโตะ!?" ก่อนจะร้องเสียงลั่น
ผมรู้สึกว่าจะเงาของคนรอบกายพากันหันมามอง ที่นี่คงจะเป็น

โรงพยาบาลอย่างที่ผมคิดไว้จริงๆ ช่างเดียวมีอุปกรณ์ทางการแพทย์
 เทอะทะ ผมเห็นชุดสีขาวของพยาบาลหลายคนอยู่ข้างหลังอุปกรณ์
 เหล่านั้น มีเสียงคนร้องอุทานเบาๆ ว่า "ไม่จริง" แล้วเงาขาวๆ เหล่านั้น
 ก็เริ่มเคลื่อนไหว

"มาโคโตะ!"

คราวนี้เป็นเสียงร้องของคุณลุงที่กำลังประคองคุณป้าเอาไว้

"มาโคโตะฟื้นแล้ว!!"

ผมมารู้ทีหลังว่าหมอเพิ่งประกาศว่ามาโคโตะ 'สิ้นลมแล้วครับ'
 ไปเมื่อสิบนาทีก่อน วิญญาณของมาโคโตะขึ้นสวรรค์ไป แล้วผมก็เข้ามา
 อาศัยในร่างเขาซึ่งกลายเป็นห้องว่างแทน และลู่ๆ ร่างของมาโคโตะ
 ก็ลืมนตาแป๋วขึ้นมาแบบนี้ ใครเห็นก็ต้องตกใจ

"ซีพลร...ความดัน... โอ้ ไม่น่าเชื่อ!"

คุณหมอเองก็ร้องโวยวายขึ้นมาด้วย

พอคุณลุงกับคุณป้ารู้ว่าผมฟื้นคืนชีพขึ้นมาจริงก็แสดงความ
 ดีใจสุดขีด ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าสองคนนี้เป็นพ่อแม่ของมาโคโตะ
 จึงไม่น่าแปลกที่ทั้งคู่จะดีใจจนแทบบ้าเมื่อลูกชายฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง
 ทั้งสองร้องเสียงหลง ลูบแก้ม ลูบแขน และกอดผม นำแปลกที่ผม
 ไม่รู้สึกรังเกียจทั้งที่ถูกคนแปลกหน้าจับต้องเนื้อตัวขนาดนี้ ร่างกาย
 ของมาโคโตะยอมรับมันก่อนที่จะผมจะทันรู้สึกอะไร

ครอบครัวของมาโคโตะยังมีสมาชิกอีกหนึ่งคน เด็กชาย
 ในชุดนักเรียนผู้นั่งห่อไหล่อยู่ตรงปลายเตียงและจ้องมองผมด้วย
 ดวงตาแดงก่ำตั้งแต่เมื่อครู่ ในขณะที่ทุกคนซึ่งอยู่ตรงนั้น ไม่ว่าจะเป็น
 พ่อ แม่ คุณหมอ และนางพยาบาลต่างพากันดีใจยกใหญ่ มีเพียง

Colorful

เขาคคนเดียวที่นิ่งสงบ ภายหลังผมถึงรู้ว่าเขาคือพี่ชายของมาโคโตะ ชื่อโคบายาชิ มิซึรุ ในตอนนั้นอย่าว่าแต่รู้จักมิซึรุเลย มาโคโตะ อายุเท่าไรผมยังไม่รู้ เลยได้แต่เดาว่าชายคนนี้คงเป็นพี่น้องกัน ละมั้ง

"มาโคโตะ ลูกพี่นแล้ว ลูกพี่นแล้ว"

พ่อร้องเรียกชื่อลูกชายราวกับเสียดสี

ผู้เป็นแม่เกาะติดผมไม่ยอมห่าง

มีเพียงพี่ชายที่ปิดปากเงียบ

แม้ว่าจะอยู่ในสภาพยากจะศึกษาสถานการณ์อย่างละเอียด แต่อย่างน้อยผมก็ได้พบกับครอบครัวที่จะไปโฮมสเตย์ด้วยแล้ว

น่าเสียดายอยู่นิดตรงที่ดูเหมือนครอบครัวนี้จะไม่ใช่ครอบครัว เศรษฐีหรือดารา ซึ่งผมไม่ได้คาดหวังอะไรตั้งแต่เห็นสีหน้าเทวดา ท่าทางนิสัยไม่ดั้นน ได้มาอยู่กับครอบครัวธรรมดาๆ นึกดีแล้ว ผมนิก ยอมรับพวกเขาอยู่ในใจ เพราะมันก็มีความเป็นไปได้ว่าพอลิมดา พี่นขึ้นมา ผมอาจจะได้พบกับชายร่างบึกแปดคนในชุดแนบเนื้อ ลายจุดสีแดงเหลืองร้องให้อยู่รอบตัว คนเราได้อะไรแบบธรรมดา นี่แหละดีที่สุดแล้ว

พอเริ่มสบายใจผมก็รู้สึกง่วงนอนขึ้นมาทันที

ดูเหมือนร่างกายของมาโคโตะที่เพิ่งฟื้นจากความตายยังไม่คืนสภาพปกติ ผมรู้สึกไร้เรี่ยวแรง เคลื่อนไหวร่างกายไม่ได้ตั้งใจ ในที่สุดผมก็ผล็อยหลับไปโดยไม่ได้พูดอะไรสักคำ

การเปิดตัวผมในฐานะโคบายาชิ มาโคโตะได้สิ้นสุดลง เพียงเท่านี้

หลังจากนั้นผมยังรู้สึกง่วงและไม่มีเรี่ยวแรง ความจริงร่างกายของมาโคโตะฟื้นตัวเร็วเสียจนคุณหมอยังตกใจ แต่อาจเป็นเพราะการกินยาวันละสามเวลาที่ทำให้ผมไม่มีแรงและง่วงนอนตลอดแบบนี้ เอาเป็นว่าตอนนี้ผมอยู่ในโรงพยาบาล แลผมไม่มีอะไรให้ทำอีกต่างหาก ถือโอกาสนี้นอนซะเลยแล้วกัน

ผมใช้สามในสี่ส่วนของวันไปกับการนอน เมื่อลืมตาขึ้นมา รวกับนี่อะไรก็ได้ ผมจะเห็นใบหน้าแม่หรือพ่อของมาโคโตะ หรือไม่ก็แผ่นหลังของมิซึรุ

หากตื่นขึ้นมาขณะท้องฟ้าข้างนอกลังสว่างอยู่ แม่ก็จะอยู่ข้างๆ ผมทุกครั้ง แม่เป็นผู้หญิงร่างเล็ก ปากและจมูกได้รูป มักนั่งตรงเก้าอี้ข้างเตียง จ้องมองผมราวกับจะนับจำนวนครั้งที่ผมกะพริบตา เวลาสบตากันแม่จะถามสั้นๆ ว่า 'รู้สึกดีขึ้นไหมจ๊ะ' หรือ 'ดูโทรทัศน์ไหมลูก' โดยไม่ค่อยพูดอะไรนอกจากนั้น แม่ปฏิบัติกับผมด้วยความระมัดระวัง คล้ายเวลาจับต้องสิ่งของที่เปราะบาง ช่วงแรกผมรู้สึกว่าแม่ทำตัวห่างเหิน แต่พอมาคิดดูอีกที มาโคโตะเป็นเด็กที่ฆ่าตัวตาย แสดงว่าเขาต้องมีปัญหารุนแรงพอสมควร ซึ่งอาจจะทำให้แม่ต้องพยายามทำตัวระมัดระวังอย่างมากก็ได้

มิซึรุผู้เป็นพี่ชายมักจะมาในตอนเย็น รับช่วงดูแลผมสองสามชั่วโมงเพื่อให้แม่ได้พัก เขาเป็นผู้ชายที่ไม่ค่อยพูด หลังจากก็มหันกั่มตามาจัดเตรียมและเก็บอาหารเย็นให้ผมเสร็จ เขาจะหันหลังให้แล้วหยิบหนังสือเรียนหรือคู่มือเตรียมสอบออกมาอ่าน ผมรู้ว่าเขาอยู่ชั้นมัธยมหกเพราะดูจากหนังสือเรียนที่อ่าน วันหนึ่งผมตัดสินใจลองพูดกับเขา "อ่านหนังสือเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยคงเหนื่อยแย่"

Colorful

พอไต้ยีน เขาจ้องหน้าผม ปิดหนังสือเสียงดัง แล้วเดินออกไปนอกห้องอย่างรวดเร็ว สงสัยจะเครียดกับการอ่านหนังสือมากไปหน่อย

เวลาเยี่ยมคนป่วยในช่วงค่าคือหนึ่งทุ่มถึงสามทุ่ม พ่อของมาโคโตะจะมาเยี่ยมในช่วงนี้ทุกวัน เมื่อพ่อผู้มีใบหน้าอึมเอบและยิ้มแย้มมาเยี่ยม ผมจะรู้สึกว้าหว่งที่กว้างเกินไปสำหรับผมเพียงคนเดียวนั่นดูสุดโล้ซ้นมาทันที พ่อจะไม่กั้งวลกับความรู้สึกของผมและไม่ได้น้กสรรหาคำพูดแบบแม่ แต่จะแสดงความรู้สึกของตนออกมาตรงๆ เช่น

"พ่อดีใจจริงๆ ที่มาโคโตะฟื้น"

"พ่อไม่เคยรู้สึกขอบคุณพระเจ้ามากเท่านี้มาก่อน"

พ่อจะพูดอย่างนี้ทุกคืนแล้วกลับบ้านไปด้วยความสบายใจพยาบาลลั้วนซ้ซมในตั้พ่อ พวกันพูดซมบ่่อยๆ ว้าเป็นคุนพ่อที่ตีผมฟังแล้วรู้สึกภูมิใจแม้ว่าเขาจะเป็นพ่อของคุนอื่นก็ตาม

เอาละ ถึงแม้ความรู้สึกที่ผมมีต่อแต่ละคนจะแตกต่างกัน แต่สิ่งที้ทั้งสามคนนี้มีเหมือนกัน คือความรู้สึกหวังโยมาโคโตะอย่างแท้จริง แม้แต่พี่ชายไร่ปากนั้นก็ตาม ถ้าไม่รักกันจริงคงไม่มาเยี่ยมที่โรงพยาบาลทุกวันหรอก

สำหรับผม พวกเขาเป็นเพียงครอบครัวที่ผมมาอาศัยชั่วคราวระยะหนึ่งเท่านั้น ทว่าระหว่างที่ใช้ชีวิตในโรงพยาบาล ผมรับรู้ได้ทีละน้อยว่ามาโคโตะคือคนในครอบครัวที่พวกเขาไม่อาจขาดได้

นี่เป็นสิ่งเดียวที่ผมได้เรียนรู้ในระหว่างใช้ชีวิตไปวันๆ แบบง่วงๆ เพลียๆ ที่โรงพยาบาล

ผมอยู่โรงพยาบาลเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ความจริงผมหายดี
ก่อนหน้านั้นแล้ว แต่เนื่องจากกรณีของผมเป็นกรณีประหลาด
(การฟื้นขึ้นมาหลังหัวใจหยุดเต้นไปนานถึงสิบนาทีเป็นสิ่งที่
เป็นไปได้) ทางโรงพยาบาลเลยให้ผมอยู่ต่อเพื่อดูอาการและ
เก็บข้อมูลไปด้วยพร้อมๆ กัน ผมจึงได้รับการดูแลเป็นอย่างดีในฐานะ
เด็กชายแห่งปาฏิหาริย์

"เธอตายไปครั้งหนึ่งแล้ว"

ก่อนออกจากโรงพยาบาล หมอหนุ่มผู้เป็นแพทย์เจ้าของไข้
พูดพลางดิ่งแก้มผม

"พอแล้วนะ อย่าคิดตายอีกล่ะ"

วันที่ผมออกจากโรงพยาบาลเป็นวันอาทิตย์

บ่ายของวันอากาศสดใสในฤดูใบไม้ร่วง ผมขึ้นรถไปกับครอบครัว
ซึ่งมารับกันพร้อมหน้า บ้านของครอบครัวโคบายาชิอยู่ที่มุมหนึ่ง
ในย่านบ้านพักอาศัยอันเงียบสงบ ห้องนั่งเล่นที่สะอาดเสียดจ
แทบไม่มีแม้ฝุ่นผง มีแจกันดอกไม้วางไว้หลายแห่ง บนโต๊ะเตี้ยมีซูชิ
สติก และอาหารอื่นๆ เรียงรายจนไม่เหลือที่ว่าง ตอนเห็นบ้าน
แบบธรรมดาๆ ของครอบครัวโคบายาชิเมื่อครู่ ผมก็นึกในใจว่า
'แบบนี้ไม่มีทางเป็นเศรษฐีแห่งๆ' ทว่าตอนนี้ซึกจะประทับใจในความ
เอาใจใส่ของคนในครอบครัว ผมเลยพูดแทนมาโคโตะว่า "ขอบคุณ
ทุกคนมาก" พ่อแม่ของมาโคโตะน้ำตาคลอเข้าเมื่อได้ฟังคำพูดจาก
ปากผม เพราะระหว่างอยู่โรงพยาบาลผมพูดแทบนับคำได้เนื่องจาก
กลัวความแตก

ผมรับรู้ได้ถึงความรักอย่างแท้จริงของคนในครอบครัวนี้

ปุระปุระเคยพูดเอาไว้ว่า ครอบครัวโฮมสเตย์ที่ไปอยู่ด้วย จะเป็นครอบครัวแบบไหนนั้นขึ้นกับความรุนแรงของความผิดที่ทำได้ ในชาติก่อน นี่แสดงว่าผมคงทำความผิดไว้แค่เล็กๆ น้อยๆ แห่ง อาจจะไม่แค่งินเหล้าเมาอละวาด ใช้เงินสุรุ่ยสุราย หรือไม่ก็เป็น เสือผู้หญิงหักอกสาวให้เสียใจอะไรพวกนี้

สิ่งที่ผมไม่เข้าใจก็คือ ทำไมมาโคโตะถึงได้ฆ่าตัวตาย ทั้งที่มี ครอบครัวแสนดีอย่างนี้ ดูเหมือนคำว่าฆ่าตัวตายจะเป็นคำต้องห้าม ในบ้านหลังนี้ จึงไม่มีใครพูดถึงมัน บางครั้งผมถึงกับลืมนไปเลยว่า มาโคโตะเป็นเด็กที่ตัดสินใจเลือกจบชีวิตตัวเอง

"มือเย็นวันนี้แม่จะทำของโปรดของมาโคโตะหลายอย่างเซียวละ ลูกไปพักผ่อนก่อนดิใหม่จ๊ะ นอนพักในห้องสักงีบแล้วค่อยลงมา กินข้าวเย็น"

แม่ของมาโคโตะพูดด้วยความเป็นห่วงขณะผมจัดการอาหาร บนโต๊ะใกล้หมด เป็นข้อเสนอที่น่าสนใจ เพราะผมเริ่มจะเหนื่อยกับการอยู่พร้อมหน้ากันทั้งครอบครัวเป็นครั้งแรก

"ครับ ถ้าอย่างนั้นผมขอไปพักก่อน"

ผมลุกจากโต๊ะ แล้วยืนนิ่งอยู่อย่างนั้น

ผมจะไปห้องของมาโคโตะ แต่ไม่รู้ว่าจะห้องเขาอยู่ไหน ทำยังไงดี

"เป็นอะไรรี มาโคโตะ"

"รู้สึกไม่สบายหรือเปล่า"

ทุกคนทำหน้าที่สงสัยเมื่อเห็นผมไม่ยอมขยับตัว

ทันใดนั้น ปุระปุระก็ปรากฏกายขึ้นตรงประตูห้องนั่งเล่น ราวกับรู้ว่าถึงเวลาทำหน้าที่ไกด์

ไม่รู้ว่าปุระปุระเป็นอะไรไปถึงได้ใส่สูทอย่างเนี้ยบ เขาหันหน้ามาทางผมพร้อมคว้ามือราวกับจะบอกว่า 'ตามมา' ผมเกือบพยักหน้าและพูดตอบ แต่ต้องรีบหยุดตัวเองไว้ เพราะนึกได้ว่าไม่มีใครมองเห็นปุระปุระนอกจากผม

ปุระปุระเดินขึ้นบันไดไปอย่างไร้ลุ่มเสียดโดยมีผมเดินตามไปเงียบๆ ห้องของมาโคโตะเป็นห้องแบบปูพื้นไม้ขนาดหกเสื่อ* อยู่มุมในสุดของชั้นสอง ในห้องมีเฟอร์นิเจอร์แบบเรียบๆ สีดำเป็นหลัก ปูพรมสีฟ้า ภายในห้องดูสว่างไสว คงเป็นเพราะมีหน้าต่างหลายบาน แสงสว่างช่วยให้ม่านหน้าต่างสีเขียวอ่อนดูเด่นขึ้นมา

ปุระปุระหยุดยืนตรงหน้าผ้าม่านนั้น ส่วนผมหนึ่งที่ชอบเตียง

"ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ" ผมพูดแกมประชด "ไหนบอกว่า เป็นโกดักใจ น่าจะบอกข้อมูลมากกว่านี้หน่อย"

"มันเป็นนโยบาย" ปุระปุระตอบหน้าตาเฉย "นายไม่ควรมีความคิดฝั่งหัวลวงหน้า ให้นายได้พบและรู้สึกด้วยตัวเอง ดีกว่าให้ฉันแนะนำโน่นนี่กับนาย"

ผมจ้องปุระปุระอีกครั้งด้วยความรู้สึกแปลกๆ

"ทำไมคุณถึงเปลี่ยนไปจากตอนอยู่บนสวรรค์มากจัง"

ปุระปุระหัวเราะเฉื่อยๆ กับคำพูดแทงใจ

"เข้าเมืองตาหลิ่วก็ต้องหลิ่วตาตามไง จะบอกให้ก็ได้ เวลามาลोकมนุษย์ด้วยเครื่องทรงเทวดา บางทีฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนบ้านะ ถึงแม้จะไม่มีคนเห็นก็เถอะ"

"การพูดจาก็เหมือนกัน ตอนอยู่บนสวรรค์ยังพูด 'ครับ' อยู่เลย

* หน่วยวัดขนาดห้องแบบญี่ปุ่น หนึ่งเสื่อมีขนาด 1.8 x 0.9 เมตร

นี่นา"

"แบบว่าพอสารรูปแย่งคำพูดก็แย่งด้วยไง ฮ่าๆ ล้อเล่นนะ แบบนี้แหละที่ใกล้เคียงกับนิสัยจริงของฉัน เอน่า ทำตัวตามสบายด้วยกันทั้งสองฝ่ายดีกว่า"

"เฮ้อ"

ช่างเป็นเทวดาที่ทำตัวตามสบายซะจริงๆ

ในขณะที่ผมกำลังรู้สึกระอาใจ ลู่ๆ ปู่ประปุระก็หันมาแล้วถามแบบเป็นงานเป็นการ "ว่าแต่การโหมสเดย์เป็นไงบ้าง"

"ราบรื่นดี" ผมยึดดอกตอบ "ตอนนี้ไม่มีปัญหาอะไร ครอบครัวนี้เป็นคนดีกันทั้งนั้น คุณป้าทำอาหารเก่ง ห้องนี้ก็พอใช้ได้ ดีกว่าที่คิดเอาไว้เยอะเลย ผมยังงงอยู่เลยว่าทำไมมาโคโตะถึงได้ฆ่าตัวตายทั้งที่มีครอบครัวดีขนาดนี้"

"ทำไมล่ะอะ" ปู่ประปุระพูดหน้านิ่ง "ก็เพราะนายยังไม่รู้สาเหตุแท้ของครอบครัวนี้นะสิ"

"อะไรอะ"

"นายไม่รู้อะไรเลย"

ผมชนลูกกับเสียงต่ำไร้ความรู้สึกของเขา

"หมายความว่ายังไง"

"พ่อของมาโคโตะนะ เห็นยิ้มๆ อย่างนั้น ความจริงแล้วเป็นคนเห็นแก่ตัวที่สุด ขอให้ตัวเองได้ดีเป็นพอ ส่วนแม่ก็เป็นซู้กับครูสอนเต้นระบำฟลามิงโกเมื่อไม่นานมานี้เอง เป็นไงล่ะ"

ผมกลืนลมที่ตีขึ้นมาในอก สติที่ยัดเข้าไปเมื่อครู่เริ่มแผลงฤทธิ์ อยู่ในกระเพาะ จะว่าไป การกินสติงกับชูชินั้นหนักไม่ใช่เล่น

...อิม ปูระปุระพูดอะไรอีกนะ

"อย่าหนีปัญหาสิ" ปูระปุระจ้องหน้าผม

"..."

"เออละ ถ้าฉันจะเล่าความจริงที่นายไม่มีทางหนีพ้นให้ฟังอย่างละเอียดอีกสักหน่อย สาเหตุที่มาโคโตะฆ่าตัวตายมันซับซ้อนซ่อนเงื่อน ซึ่งนายจะต้องรับช่วงเรื่องพวกนั้นไปด้วย ไม่ใช่ว่าจะรับช่วงเฉพาะร่างกายของมาโคโตะอย่างเดียว"

ปูระปุระพูดต่ออย่างไม่ปราณีปราครัย จนผมรู้สึกเหมือนร่วงจากสวรรค์ลงไปยังนรก เขาหย่อนก้นนั่งบนขอบหน้าต่าง หยิบหนังสือเล่มหนาจากกระเป๋าเสื้อออกมาเปิดอ่าน

"อะไรนะ"

"หนังสือคู่มือโกดังใจ ข้อมูลของมาโคโตะตอนมีชีวิตถูกบันทึกไว้ในนี้" มือของปูระปุระหยุดที่หน้าหนึ่งของหนังสือ "เจอแล้ว บันทึกเหตุการณ์สองสามวันก่อนที่มาโคโตะจะฆ่าตัวตาย"

ผมกลืนน้ำลายลงคอ ใจหนึ่งไม่อยากจะฟัง แต่อีกใจก็อยากรู้

"ปกติเขาเป็นคนโชคไม่ดีมาตลอดอยู่แล้ว แต่วันนั้นเป็นวันที่เลวร้ายที่สุดในชีวิต สาเหตุที่ทำให้เขาฆ่าตัวตายมีหลายเรื่อง แต่สาเหตุหลักอยู่ที่วันนี้"

ปูระปุระเกริ่นพร้อมวางท่าเท่ จากนั้นเริ่มเล่าด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

เป็นบันทึกของเหตุการณ์หนึ่งวันอันโหดร้ายสมกับคำว่าเลวร้ายที่สุดจริงๆ

"วันพฤหัสบดีที่สิบกันยายน คินนึ้นระหว่างกลับจากเรียนพิเศษ

มาโคโตะบังเอิญเห็นความบาระ ฮิโรกะเดินควงแขนกับผู้ชายวัยกลางคน"

"ความบาระ ฮิโรกะเป็นใครเหรอ"

"เป็นรุ่นน้อง ม.ต้น แล้วก็เป็นที่รักแรกของเขาด้วย"

"หือ"

"เด็กหญิงคนนั้นกำลังอ้ออ้อกับชายวัยกลางคน เป็นใครก็ต้องข้องใจ มาโคโตะเลยสะกดรอยตามไปเห็นสองคนเข้าโรงแรมมานูรู"

"เฮ้ย"

"มาโคโตะซ็อกจนขาแข็งก้าวไม่ออกไปพักหนึ่ง แล้วเหตุการณ์สะท้อนใจก็โหมกระหน่ำใส่เขาอีก คราวนี้เขาเห็นแม่กับครูสอนเต้นระบำฟลามิงโกเดินประคองกันออกมาจากโรงแรมเดียวกันนั่นเอง"

"คุณป้าคนนั้นนะเหรอ"

คุณแม่ผู้ใจดีคอยเอาอกเอาใจไม่ห่าง ไม่น่าเชื่อว่าจะทำเรื่องแบบนั้นได้ นี่ถ้าผมเป็นลูกชายแท้ๆ จะตกใจขนาดไหน

"เหตุการณ์ในคืนนั้นโหดร้ายอย่างกับเรื่องโกหก แต่เรื่องร้ายยังไม่จบแค่นั้น"

ปุระปุระสูดหายใจเฮือกใหญ่ ผมเลยพลอยสูดหายใจลึกเพื่อให้จิตใจสงบลงตามไปด้วย

"พอมามาโคโตะกลับถึงบ้าน เจอพี่ชายนั่งหน้าซีดอยู่หน้าทีวี บอกว่าทีวีเพิ่งออกข่าวเกี่ยวกับบริษัทที่พ่อทำงาน ประธานบริษัทกับผู้บริหารหลายคนถูกจับด้วยข้อหาหลอกลวงผู้บริโภค"

"พ่อของเขา ร่วมขบวนการหลอกลวงด้วยหรือไง"

"เปล่า พ่อของมาโคโตะเป็นพนักงานธรรมดาๆ เช่นเดียวกับ

พนักงานส่วนใหญ่ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการโกงเลย ประธานบริษัทเป็นคนคิดไม่ซื่อ แอบตั้งทีมวิจัยลับขึ้นมาดำเนินการ"

"หลอกหลวงผู้บริโภคนะนี่ง"

"สินค้าที่ถูกต้องเป็นสินค้าขายตรงชื่อ 'ซาลาเปาลดความอ้วน ได้ง่ายจัง' โฆษณาเกินจริงว่า ถ้ากินหนึ่งลูกจะผอมลงหนึ่งกิโล กินสองลูกผอมลงสองกิโล ทั้งที่ความจริงแล้วเป็นแค่ซาลาเปาธรรมดาๆ และดูเหมือนว่ายังมีหลอกหลวงอีกหลายอย่าง เช่น ออกสินค้าใหม่ชื่อ 'ข้าวเกรียบแปดเหลี่ยม' โดยปล่อยข่าวเป็นตุเป็นตะเรื่องทฤษฎีโลกเป็นรูปแปดเหลี่ยมบ้างละ เอาน้ำก๊อกจากซูเปอร์มาร์เก็ตมาตั้งชื่อว่า 'ซูเปอร์วอเตอร์' แล้วขายแพงๆ บ้างละ พวกนี้มันง่ายจริงๆ"

ปุระปุระห่อไหล่ด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่าย

"ถึงคนพวกนั้นจะเลวแค่ไหน แต่ก็ยังเป็นเจ้านายคนสำคัญสำหรับพ่อของมาโคโตะ ที่มีทั้งเรื่องบุญคุณและหน้าที่ หลังจากบรรดาเจ้านายถูกจับไปทั่วทั้งวัน ผู้บริหารที่เหลือต้องพากันลาออกแสดงความรับผิดชอบ พ่อของมาโคโตะเป็นคนดีขนาดนั้น คงรู้สึกสงสารพวกผู้บริหารจนเศร้าใจไปด้วย มิซึรุดูข่าวไปก็เป็นห่วง พ่อมาโคโตะรู้เรื่องก็พลอยกังวลเรื่องพ่อไปด้วยอีกคน แต่ความจริงแล้ว..."

"...มีอะไรอีก"

"พ่อกลับมาถึงบ้าน กระโดดตัวลอยเข้ามาตั้งแต่ประตูบ้านจนถึงห้องนั่งเล่น พ่อเห็นหน้ามาโคโตะกับมิซึรุก็เข้ามาอดจุกด้วยความดีใจ แถมยังร้องเสียงดังชวนให้เดินเข้ามาลองด้วยกัน"

"เขาเมาละสิ"

"ใช่ แต่ไม่ใช่กินเหล้าข่มใจนะ กินเหล้าฉลองต่างหาก ผู้บริหารระดับสูงของบริษัทลาออกหมด เลยมีการจัดตำแหน่งกันใหม่ พนักงานธรรมดาอย่างพ่อของมาโคโตะจึงได้เลื่อนตำแหน่งรวดเดียวสามขั้น ได้เป็นผู้จัดการฝ่าย พ่อถึงกับกระโดดไปมาด้วยความดีใจ 'เจ้านายจะโดนจับหรือถูกไล่ออก ฉันไม่เกี่ยว ขอบใจนะที่ทำให้ได้เลื่อนตำแหน่ง' " ปูระปูระเล่าอย่างใสอารมณ์

"..."

"มนุษย์ก็เป็นแบบนี้ เป็นใครก็คงทำเหมือนเขา แต่มาโคโตะคงรับไม่ได้ที่เห็นพ่อตัวเองในสภาพนี้ แม้ว่าชีวิตพ่อจะเรียบง่ายไม่โลดโผน แต่มาโคโตะชื่นชมพ่อมาตลอด ว่าเป็นคนมีความพยายาม ตั้งหน้าตั้งตาทำงาน ความชื่นชมนี้ยิ่งทำให้เขาสะเทือนใจ"

ปูระปูระเล่าจบแล้ว ทว่าผมยังรู้สึกปั่นป่วนในกระเพาะไม่หาย อาจเป็นเพราะพระอาทิตย์ใกล้ตก จึงทำให้ภายในห้องที่สว่างจ้า อยู่เมื่อครู่กลับมืดครึ้มแลดูหม่นหมอง ผมเหม่อดูเพดานห้องข้างห้องผนังห้องข้างเพื่อหลบสายตากล้าคมของปูระปูระ

ที่ผนังห้องมีกระจกแขวนอยู่ มันสะท้อนเงาใบหน้าของผม... ไม่ใช่ลี ของมาโคโตะต่างหาก

ตาตี จมูกแบน ริมฝีปากเล็ก ดูเป็นคนหน้าจืด ท่าทางอ่อนแอ ตอนได้เห็นใบหน้านี้เป็นครั้งแรกในกระจกห้องน้ำที่โรงพยาบาล ผมถึงกับหดหู่ด้วยความแข็ง นึกแค่นใจปูระปูระกับบอสของเขา จะให้มีชีวิตอยู่ด้วยใบหน้าแบบนี้เนี่ยนะ เรื่องเล็กน้อยอื่นๆ ยังพอทน แต่ใบหน้าของมาโคโตะไม่มีแววความสดใสแม้แต่น้อย หน้าตาไม่เหมาะ กับรอยยิ้ม แววตาไร้พลัง ที่ผมสงสัยตอนแรกว่าเขาคิดฆ่าตัวตาย

ไต่ยังงัยทั้งที่มีครอบครัวดี ๆ มาเยี่ยมใช้ทุกวันนี้ ตอนนี่ผมคิดว่าพอจะเข้าใจแล้ว

เด็กสาวผู้เป็นรักแรกเข้าโรงแรมมานรุคกับชายวัยกลางคนแม่มีซู้ และพ่อผู้ซึ่งขอให้ตนได้ตีเป็นพอ

"ไหนๆ แล้ว ฉันขอถามอะไรหน่อยสิ" ผมพูดขณะจ้องเงาในกระจก "มิซึรุ พี่ชายของมาโคโตะเป็นคนยังงัย"

"อืมมม ฉันจะบอกให้ก็ได้ เขาเป็นคนนิสัยไม่ดี ไร้ความเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ เห็นหน้ามาโคโตะที่ไรก็เอาแต่พูดเสียดลี โดยเฉพาะเรื่องความสูง มาโคโตะคิดมากเรื่องตัวเตี้ย ซึ่งมิซึรุก็รู้เลยจงใจพูดกระทบกระแทกตลอด"

"แต่ไม่เห็นเขาพูดอะไรแบบนั้นกับฉันเลย"

"เขาแกล้งทำเป็นไม่สนใจเพราะโมโหที่นายฆ่าตัวตาย การฆ่าตัวตายเป็นเรื่องที่สังคมไม่ยอมรับ นายลองล้วงเข้าไปใต้เตียงสิ"

พอผมทำตามที่บอก มือก็จับไปโดนอะไรบางอย่างซึ่งแข็งและหนา เมื่อดึงออกมาดูจึงพบว่า เป็นรองเท้าบูตคู่หนึ่ง

"รองเท้าบูตลับเฉพาะงัย" ประประบอก "รองเท้านี้เสริมพื้นข้างในหนาสุดๆ ถ้าสวมแล้วจะทำให้ดูตัวสูงขึ้นหลายเซนติเมตร คนธรรมดาเขาไม่ใส่กันหรอก แต่มาโคโตะสั่งซื้อมาจากแคนตาล็อก และคนซื้ขลาดอย่างเขาก็กลัวความลับแตกจึงได้แต่ซ่อนเอาไว้ใต้เตียง แล้วมิซึรุก็ดันมาเจอรองเท้าคู่นี้... ตอนไม่กี่วันก่อนที่มาโคโตะจะฆ่าตัวตาย มิซึรุแกล้งเหน็บแนมมาโคโตะเสียไม่มีชิ้นดี แถมยังพูดปิดท้ายว่า 'เลิกพยายามได้แล้ว ข้าแกล้งขนาดนั้น ต่อให้เสริมรองเท้ายังงัยก็ต้องเป็นไอ้เตี้ยไปตลอดชีวิต' มาโคโตะเสียใจเรื่องนี้มากที่สุด"

ผมโยนรองเท้าบูตคู่นั้นลงบนพรม แล้วล้มตัวนอนบนเตียง
แหงนหน้ามองเพดาน ทมหดรีวแรง รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนโง่
หลงดีใจว่าเป็นครอบครัวที่ดี ครอบครัวนี้รักกัน

ภาพครอบครัวพร้อมหน้าแสนอบอุ่นเมื่อสักนี่คืออะไรกัน

"พอรู้เรื่องพวกนี้แล้ว ฉันชักแปลกใจว่ามาโคโตะมีชีวิตอยู่มาถึง
ปานนี้ได้ยังไง" ผมยิ้มผินๆ ให้ปุระปุระ "ถูกส่งมาอยู่โฮมสเตย์ในบ้าน
แบบนี้ สงสัยชาติที่แล้วฉันคงทำผิดมหันต์แหวง"

"อ้อ ลืมบอกไปอย่างหนึ่ง" ดูเหมือนปุระปุระไม่ได้ฟังที่ผมพูดเลย
"ตอนนี้โคบายาชิ มาโคโตะกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมสาม"

"ฮา!"

ตัวสูงแค่นี้ ผมคิดว่าเขาอยู่มัธยมหนึ่งซะอีก

เดี๋ยวก่อน! อยู่มัธยมสาม หมายความว่า...

ปุระปุระพูดด้วยท่าทางสบายใจ ไม่แยแสความตกใจของผม

"หมายความว่า นายจะต้องสอบเข้าโรงเรียนมัธยมปลายในอีก
ครึ่งปีหลังจากนี้"

- 2 -

จากที่หลงคิดว่าครอบครัวนี้เป็นครอบครัวธรรมดาอันแสนอบอุ่น กลับกลายเป็นรังสุมของปีศาจไปเสียได้ คนในครอบครัวที่ฉันนึกว่าเปี่ยมด้วยความรักและเมตตา กลับซุกซ่อนธาตุแท้ไว้ถ้วนหน้า ครอบครัวสวมหน้ากากแสดงละครใส่กัน หากพวกเขาจะยังเสแสร้งแสดงละครครอบครัวอบอุ่นต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่รู้ตัวว่ามาโคโตะตัวจริงตายไปแล้วก็เชิญตามสบายเลย

แม่ผู้ทำอาหารอยู่ในครัว ดูดีราวกับคุณนายไฮโซสวยเก๋ เหมาะกับผ้ากันเปื้อนสีม่วงอ่อน ไม่มีเค้าของหญิงคบชู้ให้เห็น เชิญแสดงบทเมียผู้แสนดีและแม่ตัวอย่างต่อไปเรื่อยๆ เลยนะ แต่ถ้าจะให้ผมแสดงเป็นลูกชายแสนดีล่ะก็ เสียใจด้วย ผมรู้สึกขยะแขยงอาหารที่เธอทำจนกินข้าวไม่ลง เหลือทิ้งบานเบอะ

พ่อซึ่งรอยยิ้มไม่เคยเลื่อนไปจากใบหน้าแม้อยู่ในรถไฟแน่นอึดอัด และดูท่าจะสละที่นั่งให้คนชราก่อนใคร แก้อึดตำแหน่งผู้จัดการฝ่าย

ที่ได้มาเพราะความโชคร้ายของเจ้านายนั่งสบายดีไหมล่ะ ขอเชิญ
ดีใจกับการเลื่อนตำแหน่งแบบขี้โกง และมีชีวิตอยู่กับการแสวง
ทำหน้ายิ้มแย้มต่อไปเถอะ แต่ขอร้อง อย่าได้หันมายิ้มแบบนี้กับผม
หลังจากรู้ความจริงแล้ว เวลาพอบอกว่า 'พอไปทำงานนะ' หรือ
'พอกลับมาแล้ว' ผมไม่เคยพูดตอบอะไรพ้ออีกเลย

ส่วนมิชิรุก็เผยแพร่แต่เร็วกว่าที่คิด เข้าวันที่สองหลังออกจาก
โรงพยาบาล เราบังเอิญเจอกันหน้าห้องน้ำ ผมไปถึงเร็วกว่านิดเดียว
จึงยื่นมือไปจับลูกบิดประตูห้องน้ำก่อน มิชิรุทำเสียงไม่พอใจ "แค่จะตาย
ยังทำไม่สำเร็จ" เขาเป็นคนนิสัยไม่ดีและไร้ความเห็นใจอย่างที่ปุระปุระ
บอกจริงๆ ผมก็เลยไม่สนใจมิชิรุแบบที่เขาไม่สนใจผม

ตั้งแต่วางตัวห่างจากครอบครัว ผมก็เอาแต่เก็บตัวอยู่ในห้อง
ของมาโคโตะ ผมจะฟังเพลงจากซีดีหรือวิทยุคนเดียว อ่านการ์ตูน
ของมาโคโตะ ตกค้ำก็เล่นไพ่กับปุระปุระ ผมจะลงไปข้างล่างก็ต่อเมื่อ
ถึงเวลากินข้าวเท่านั้น กินนิดๆ หน่อยๆ แล้วกลับห้องทันที ผมไม่ค่อย
ได้ทำอะไรก็เลยไม่หิวมากนัก

ทุกคนในครอบครัวไม่มีใครทำท่าประหลาดใจกับการกระทำ
ดังกล่าวของผม นั่นหมายความว่า มาโคโตะทำตัวแบบนี้มาตั้งแต่
ก่อนฆ่าตัวตายแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623105.html>